

Esimene peatükk

Sätin paika viimased numbrid arvutustabelis, millele olen pealkirjaks pannud „Edutamiseks valmis, *bitch*“. Ehkki olen mõttes kõik piisavalt läbi kalkuleerinud ja tean, et lõpptulemus tuleb positiivne, hoian hinge kinni ja pigistan pöidla pihku, kui sisestusklahvi vajutan.

„See võib olla just see, mida vaja. Saaks lõpuks selle neetud õppelaenu tagasi makstud ja hakkaks mugavalt elama.“ Mu toas ei ole küll tegelikult kedagi, aga nagu ikka, räägin ma oma laual pesitseva ja erkroosasse betoonist lillepotti istutatud tillandsiaga. Ei taim ise ega selle neonvärvides pott ole sinna tekkinud firma rahalisel toel, aga mu tillukeses kontoris on see ainus rõõmukild.

Kui sunnin end viimaks arvutiekraanile vaatama, saan oma mõtetele kinnitust. Seal särabki tuhandetes kahjuliku sinise valguse kiirtes mu täielik eelarve. Eelarve, mis põhineb suuremal palgal, mida nüüdsest teenima hakkam. Eelarve, mis võimaldab mul tasuda üüri Kips Bay korteri eest ja samal ajal ka õppelaenu tagasi maksta. Teisisõnu sätendab mulle selle kõrgustesse pürgiva pilvelõhkuja kitsukeses kontoris ekraanilt vastu uue aastatuhande elu püha graal: võimalus saada võlgadest vabaks. Suudan endas vaevu summutada rõõmuhõiske.

Nüüd pole enam muud, kui see ametikõrgendus ikkagi kätte saada.

Ja kätte ma selle saan. Sinna koosolekule lähen ma täie enesekindlusega.

Kõigepealt tuleb mul aga veidi meelekinnetust saada. Lükkan tooli tahapoole, tõusen püsti ja haaran telefoni, toksin ekraanil ja avan FaceTime'i. Meie grupivestlus on ette seadistatud, nii et nüüd vajutan ainult helistamise nuppu, ise samal ajal meiki kontrollides, ja ootan, et mu parimad sõbrad Gemma ja Harley vastaksid.

Kui jätta kõrvale üks otsmikul asetsev pisike vistrik, mis on end sisse seadnud mu ilma jumestuskreemita võib-olla veidi kahvatu-võitu nahal, näeb mu nägu täiesti laitmatu välja. Siiski käin üle oma matid kahvatu-roosad huuled ja sean helepruunid peaaegu üleni triibutatud juuksed kohevamaks.

Esimesena vastab Gemma. „Okei, mul on kümme minutit aega, enne kui kõik need kaheteistaastased oma päraslõunaste higiste hormoonidega kohale tormavad. Lase tulla.“

„No kõigepealt pole sul ju vaja seda nii ilmekalt kirjeldada. Ja teiseks, kus on Harley? Mul on aega ainult ühe kõne jaoks.“

„Kohal!“ Ekraanile ilmub Harley nägu – tema veidi hingetu tervituse järgi otsustades pidi ta kontorist kiiruga pagema, et mu kõnele vastata. „Kas ootame Nicki?“

„Nagu ta oleks valmis ergutuskõneks end üldse oma laua tagant püsti ajama.“ Gemma turtsatab. „Sadie, ära näpi oma nägu.“

Ma jõllitan talle otsa, aga ühtlasi võtan ta nõu kuulda. „Kõigepealt kõige tähtsam: välimuse kontroll.“ Hoian telefoni endast nii kaugel kui võimalik ning keeran end aeglaselt ühele ja teisele poole justkui baleriin mängutoosis. Või kana vardas. Tean juba ammu ajast, mida välimus naise puhul tähendab, ja pingutan kõvasti, et enda oma korras hoida. Kindel tunne, et näen üle keskmise välja, aitab sageli mu ajus keerlevaid kahtlusi summutada.

„Sa näed hea välja.“ Gemma isegi ei vaata minu poole, vaid kirjutab parasjagu midagi valgele tahvlile, vaevumata mulle pilkugi heitma.

Enne kui jõuan talle nähvata, sekkub Harley. „Sadie, sa oled väga ilus nagu alati. Sa teed selle asja ära.“

Lükkan õlad sirgu, surun telefonist vaba käe rusikasse ja toetan puusale. „Ma olen tugev kui sõjajumalanna.“

„Sa oled tugev kui sõjajumalanna.“ Nad mõlemad hõiskavad minuga kaasa, Harley tunduvalt entusiastlikumalt kui Gemma.

Välist enesekindlust immitseb ka mu sisemusse ja see matab enda alla mu tüütu negatiivse sisekõne. „Ma kavatsen selle ametikõrgenduse kätte saada ja neile sitapeadele näidata, kes siin boss on.“

„Nojah, mina ei saa seda siin keset klassiruumi valjusti skandeerida, kui iga hetk võib mõni jõnglane sisse astuda. Aga jah, nõus.“ Gemma potsatab oma laua taha istuma ja topib kartulikrõpsu suhu. Läbi telefoni kostab kõva raginat ja mu õlad tõmbuvad pingesse.

Hetkeks langeb mul mask näolt. „No kuulge.“

„Sadie, tõsijutt. Sul on see asi kontrolli all. Selle edutamise oled sa kolmekordselt ära teeninud ja see töökoht on sinu.“ Harley naeratab mulle oma rahulikku naeratust ja tõstab põidla püsti. „Sa näed hea välja, aga veel tähtsam on see, et sa kogu seda kuradi jama ikka põhjalikult tead.“ Harley vannub harva, nii et ilmselt on tal tõi taga, ja tema sõnad lisavad mulle hoogu, mida ma nii väga vajan.

Gemma tõstab telefoni näole lähemale ja kogu mu ekraan on tema silmi täis. „Sa teed selle asja ära, *bitch*.“ Ta madaldab sooja toetuse väljendamiseks häält, kuid kontrollib samas ärevalt, ega mõned noored kõrvad tema täiskasvanute kõnepruuki ei kuulnud, ehkki taevast teab, et ta keskastme õpilased on palju hullemaga harjunud. Ja arvatavasti ka ise palju hullemini rääkinud.

„Saada sõnum, kui asi ametlikuks saab.“ Harley lööb minuga läbi ekraani peopesa kokku.

„Kindla peale oled sina see, kes meile nädalavahetusel välja käristab.“ Gemma teeb, nagu tulistaks minu pihta.

„Väga armas!“ Saadan neile mõlemale õhusuudluse ja lõpetan kõne. „Väga armas!“

Ennasttäis *bitch*'i nagu kindlalt ette manatud ja sõprade julgustavad sõnad kõrvus, võtan uuesti sisse superkangelase poosi; seekord kallutan täieliku mõju saavutamiseks pea kuklasse ja lükkan rinna ette, mõlemad käed kindlalt puusas. Olen tänulikum kui kunagi varem, et mu toas ei ole aknaid.

Püsin minuti selles jõulises poosis ja heidan siis pilgu peeglisse, mis on mul kirjutuslaua sahtlis peidus. Kohendan oma halli peene-triibulist pliiatsseelikut ja löön valge siidpluusi varrukad kohevile. „Sa teed selle asja ära,“ teatan oma peegelpildile ja topin peegli peidukohta tagasi. „Ma teen selle asja ära,“ kordan oma tillandsiale. Tõmban viimast korda hinge ja manan ette oma tõise näo – tõreda *bitch*'i näost on see sammuke edasi. See nägu ütleb, et ma tean, mida ma teen, aga et ma oskan ka vastutulelik olla. Just niisugused näevad välja rahanduse alal töötavad naised.

Kui oma toa ukse lahti teen, kostab telefonist piiksatus.

Nick: Näita neile sitapeadele, kelle käes ohjad on, kullake!

Jah, just see mul plaanis ongi.

Marsin mööda pilvelõhkujate koridori koosolekuruumi poole.

Ma olen kõigi raamatupidajate kuninganna. Ma teen kuradi ägedaid arvutustabeleid. See uus töökoht on mul sama hästi kui käes.

Kordan mõttes seda mantrat, kui koosolekuruumi avatud uksest sisse astun. Enamik meist on juba kohal, kõik lamasklevad pika klaaslaua ümber kõrge seljatoe ja ratastega toolides.

Võtan istet oma parima kolleegi Veronica kõrval. Peale minu enda ja Veronica on ruumis veel üksainus naine – minu juhendaja ja mentor Margo. Tema võttis mu kohe pärast kolledžit tööle ja on mind sellest ajast peale finantsanalüüsi maailmaga tuttavaks teinud. Naeratan talle napilt, aga ta ei vaata mulle otsa. Kurat. Mul hakkab kõhus keerama, nagu oleksin ma karussellil.

Miks ta mulle otsa ei vaata? Margo ei jäta mind kunagi märkamata, isegi kui ta kõigest peanoogutusega piirdub. See head ei tähenda. Persse.

Kogu sõpradelt kogutud enesekindlus voolab minust välja.

Ei. Ma teen selle asja ära. Põhjusi, miks Margo ei taha mulle otsa vaadata, võib olla palju. Võib-olla ei taha ta näidata, et ta mind teistele eelistab. Või ei taha asja suurt avalikuks tegemist ära rikkuda. See uus ametikoht on mul käes. Ma olen ennast kuus aastat ribadeks töötanud – kõik see tasustamata ületunnitöö, mu nädalavahetused ja puhkused –, ning nüüd peab see lõpuks ennast ära tasuma!

Mõte, et ma ei pea enam palgapäevast palgapäevani elama – säärast võimalust ei ole mul enne seda uue ametikohaga kaasnevat palgatõusu elus varem kunagi olnud – toob mulle peaaegu pisarad silma. Aga kuradi päralt, ma ei hakka ju seda edutamist sellega torpedeerima, et nüüd siin koosolekul pillima pistan.

Manan näole muretu tütarlapse naeratus ja panen käed sõrmi vaheliti seades lauale.

Ruumis viibivad mehed – see tähendab enamik koosolijaist – ajavad end oma toolidel sirgu, kui on näha, et meie vanempartner mööda koridori läheneb. Bill Stevens tuletab mulle meelde mu vanaisa ja ma saan aru küll, kuidas mul on vedanud, et mul on võimalus töötada ülemusega, kes oma inimestest hoolib, pealegi ei ole ta mitte kunagi hakanud mulle ligi ajama. Juba see, et ma tunnen, et ma töötan *koos temaga*, mitte *tema heaks*, teeb temast kordades parema ülemuse kui kõik teised, kelle juures ma olen kunagi töötanud, ja tööle läksin ma juba neljateistaastaselt. Billiga on kaasas keegi kolmekümnendate eluaastate keskpaigas mees, keda ma ei ole kunagi näinud. Tal on seljas kallis rätsepaülikond ja ees Yale'i ärikooli lips. Öäk.

Veronica pigistab mind küünarnukist, aga ma ei vaata tema poole, sest mu silmad on naelutatud Billile, kui ta laua otsas istet võtab ja uue mehe oma paremale käele istuma viipab.

„Täna teid kõiki kohale tulemast.“ Bill vaatab hetkeks koosolekuruumis ringi. „Ma tean, et te kõik ootate põnevusega tähtsat teadaannet, ja ma luban, et ei pane teie kannatust proovile. Aga enne, kui ma midagi ametlikuks teen, tahan öelda paar sõna meie tõusva tähe Sadie Greeni kohta.“

Veronica pigistab taas mu küünarnukki ja ma näen silmanurgast, kuidas Margo on huuled tugevasti kokku surunud, nagu tahaks ta võidurõõmu varjata. Või hoiduda oksendama hakkamast. Mõlemad variandid on võimalikud.

„Sadie on meie firmas töötanud juba üle kuue aasta ja ma tean, et ma ei ole ainus, kes on märganud, kui sageli ta teeb rohkem, kui tema töökohustused ette näevad.“ Bill vaatab mulle otse silma,

soe naeratus huulil. „Ja kuna ta on kõigi oma varasemate ettevõtmistega edukalt toime tulnud, on tal nüüd aeg asuda juhtima oma seni suurimat projekti ...“

Hingan sügavalt sisse ja sulen hetkeks silmad, kuuldes mõttes oma uut ametinimetust veel enne, kui Bill on selle välja öelnud.

„... asudes välja õpetama meie uut vanemfinantsanalüütikut Chad Thompsonit.“

Maad võtab haudvaikus ja mu kõhtu tekkib õõnes tunne, nagu oleksin ma liftis, mis peatumata allapoole sööstab. Ausalt öeldes seda ma praegu selles ruumis viibimisele eelistaksingi. Haaran tooli käetugedest tugevasti kinni, nagu võiksin ma tõepoolest sügavikku kukkuda.

Vähemalt minut aega ei ütle keegi midagi. Tundub, nagu oleks see episood filmist „Päästja koolikell“ ja Zack Morris oleks otsustanud aja maha võtta. Tunnen rinnus valu, sest olen üsna kindel, et ma olen hingamast lakanud.

„Kes kurat see Chad Thompson õieti on?“ Sõnad pääsevad hooga mu huulilt, enne kui jõuan päriselt taibata, mida ütlen. Ma ei tea muud, kui et see peab olema mingi haige nali.

Bill vaatab mulle otsa, nagu poleks ta mind kunagi varem näinud. „Chad on mu tulevane väimees. Ta kaitses just Yale’is magistrikaadi ja minu arvates saab temast meie firmas väärtuslik töötaja. Mul ei ole vähimatki kahtlust, et tänu sinu abile ja juhendamisele tuleb temast suurepärase juht.“

Mul vajub suu lahti ja ma püüan suure vaevaga mõista, mis jama Bill nüüd ajab. „Tänu minu abile ja juhendamisele?“ Mu hääle on madal ja kähisev, oktav allpool kui „Vaimude väljaajaja“ filmis. „Kas sa mõtled tõsiselt, et ma pean välja õpetama meest, kes praegu minu töökohale käpa peale paneb?“

Veronica sikutab mind küünarnukist, püüdes mind salamisi maha rahustada, aga ma ei lase sellel sündida.

„Sadie. Sa teed kõvasti tööd ja oled taibukas tüdruk, aga kõrgema taseme juhtimiseks ei ole sa veel valmis.“ Billi häälest nõrgub armulikkust ja ma võtan mõttes tagasi kõik, mida olen kunagi tema kohta head öelnud.

„Aga mingi tüüp, kes siia majja alles täna saabus, on valmis? Kui tema peamised oskused piirduvad sellega, et ta magab su tütrega?“

Kõik hoiavad hinge kinni. Veronica veeretab oma tooli minu omast eemale, nagu ei tahaks ta enam minu läheduses olla.

Mu põsed lõövad leegitsema: oh jumal, kas ma ütlesin seda tõepoolest valjusti?

„Palun kõigil lahkuda,“ annab Bill käsu, ja tema vaikne hää l tekitab rohkem hirmu kui see, kui ta oleks need sõnad meile näkku karjunud.

Põimin sõrmed tihedalt kokku, keskendudes oma laitmatule maniküürile, ning püüan aeglaselt ja sügavalt hingata. Ma ei suuda uskuda, et ma terve toatäie kolleegide ees niimoodi endast välja läksin. Ja oma ülemuse ees. Kuue aasta jooksul ei ole ma kordagi isegi häält tõstnud, sest tean, et ühestainsast vihapurskest piisab, et sind *emotsionaalseks* pidama hakatakse. Nüüd õnnestus mul viie minutiga emotsionaalne etapp vahele jätta ning otse irratsionaalsusse ja agressiivsusse põrutada.

Püsin täiesti paigal nagu need värvilised kujud Times Square'il ega liiguta end sugugi, kuni kõik ülikondades mehed minust mööduvad. Ruum tühjeneb mõne sekundiga. Lükkan tooli taha poole ja hakkam püsti tõusma, kuid Bill peatab mind.

„Istu.“

Sulgen viivuks silmad ja võtan end kokku. Ajan selja sirgu. Naeratan laialt. Enesekindel silmside. Külmavereline. Rahulik. Vaoshoitud. Ma silun selle asja ära. „Millal ma peaksin Chadiga tööle hakkama, sir?“ Kui ma piisavalt hästi teesklen, unustab ta selle kõik ära, eks ole?

Bill paneb sõrmeotsad kokku ja koputab endale mõtlikult vastu lõuga. „Kõigist meie firma naistest olid sina viimane, kellest ma niisugust sündsusetut reageeringut oleksin osanud oodata.“

„Ah nii?“ Õige napilt suudan rääkida, ilma et mu hää l murduks. Või et ma talle vastu ei tulistaks, et mina jälle ei oleks osanud oodata, et tema ilmselge onupojapoliitika ohvriks langen. „Palun vabandust oma keelekasutuse eest. Ma ei eita, et ootasin edutamist. Kui võtta

arvesse firma teenistuses oldud aastaid ning suurt hulka tasustamata tunde ja kohustusi, mida ma pole mitte üksnes varmalt enda kanda võtnud, vaid ka edukalt täitnud.“

„Mõningate arvutustabelite kokku ajamine ei tähenda, et sa oled valmis kõrgemal tasandil vastutust kandma.“ Ta tõmbab silmad pilukile. „Pealegi on üks sinu suurimaid trumpe siimaani olnud sinu suhtumine – sa ei vaidle kunagi vastu ega tekita mingit jama.“

Tunnen, kuidas mul vajub pea õlgade vahele ja mu keha langeb kokku ning viha ja suutmatust uskuda võtavad millegi palju halvaendelisema kuju, niikaua kui neist saab üha korduv refrään, mis on mu mõtetes lakkamatult ringelnud juba lapsepõlvest peale.

Miks sa üldse arvad, et sa oled piisavalt hea? Ma tean, et sa ei ole kunagi piisavalt hea.

„Ma palun oma vihapurske pärast vabandust. Rohkem seda ei juhtu.“ Ma olen väga alandlik, ja sama alandlik on mu hääl. Lükkan tooli laua juurest eemale.

„Ma kardan, et selleks on liiga hilja.“ Bill tõstab paberid ühte kuhja, enne kui püsti tõuseb. „Ma pean su vallandama, Sadie. Töökohas on niisugune käitumine vastuvõetamatu. Pane asjad kokku ja astu kindlasti personaliosakonnast läbi, et paberid korda ajada.“

Veri tarretub mu soontes ja õhk mu kopsudes jäähtub. „Sa lased mu lahti?“

Ta astub ukse juurde ega vaata isegi üle õla, et minuga otse rääkida. „See ei oleks tohtinud nii minna. Sa oleksid pidanud oma tundeid vaos hoidma.“ Ta lükkab ukse lahti ja laseb sel enda taga kolksatusega kinni vajuda.

Istun veel ligi minuti paigal ja torman siis koosolekuruumist välja. Ruttan nii kiiresti kui suudan mööda koridori, kus ma vähem kui tunni aja eest uhkelt kõndisin, ja peidan end oma tupp, ilma et kellegi uudishimulikule pilgule vastaksin. Need vähesed isiklikud asjad, mida ma oma kirjutuslaual hoian – värvidega tähistatud kalendri ja kolledži diplomi –, viskan kiiruga kotti. Haaran tillandsia õrnalt kaissu, lootes oma ogaliselt roheliselt sõbralt veidikegi tröösti leida.

Enne kui jõuan koridori astuda, avaneb mu toa uks.

Hetkeks vaatan Margole lihtsalt otsa. Ta on mu mentor. See naine võttis mu oma tiiva alla ja on mind alati toetanud – kuni tänaseni. Hoian täis topitud kotti enda ees nagu kilpi. „Kas sa teadsid seda?“

Ta ohkab ja sikutab oma parema varruka kätist – seda žesti on tal närvilisena kombeks ühtpuhku korrata. „Ma kuulsin kólakaid, aga ei uskunud, et see on tõsi.“

Ootan, et ta midagi ütleks, ükskõik mida, et mind natuke lohutada, ehkki ma tean, et see ei ole tema stiil. „Miks sa seal midagi ei öelnud? Sa vedasid mind alt, Margo.“

Selle süüdistuse peale läheb ta turri. „Sa vedasid end selle andestamatu vihapurskega ise alt, Sadie. Kas sa tead, kui halba valgusse see mind seadis? Kas sa üldse mõtlesid, kuidas su käitumine mulle kui su mentorile mõjub? Kuidas sa võid nii isekas olla!“

See ajab mind peaaegu naerma, sest ma tean täpselt, kui isekas ma olen. Kindlasti ei ole Margo esimene inimene mu elus, kes seda mulle ütleb.

Aga isekas või mitte, igatahes ma tean, et just äsja sõideti minust lihtsalt üle. „Ma nägin, kuidas mees, kes ei ole siin viit minutitki viibinud, sai endale ametikoha, mille mina olin viimase kuue aastaga välja teeninud. Ja mu sõnad olid andestamatud!“ Püüan temast mööda kõndida, et sellest paigast juba minema pääseda.

Ta astub mulle tee peale ette. „Mõnikord tuleb see, mida sulle pakutakse, vastu võtta ja võimalikult hästi ära kasutada.“

Vaatan talle hetkeks otsa. Mul on raske uskuda, mida ma kuulen. Pead raputades tõmban oma toa ukse viimast korda lahti. „Minge te kõik õige perse.“

Ma peaaegu jooksen lifti poole ja mu sõrm on juba alla vestibüüli viivale nupule vajutamamas, kui mõtlen ümber ja otsustan korrus kõrgemale personaliosakonda minna. Mu võimalused sealt mõni soovitus kaasa saada on ahtakesed, aga ma pean vähemalt proovima, juhuks kui mul peaks olema lootust rahanduse alal mõni muu töökoht leida.

Personaliosakonna töötaja teeb mulle aega raiskamata selgeks töölepingu lõpetamise üksikasjad ja ma pean paberitele alla kirjutama.

Tegelikult peaksin laskma Harleyl, kes muude tööde kõrvalt mu isikliku juristi kohuseid täidab, need kõigepealt üle vaadata, aga ma ei taha seal majas viibida hetkegi kauem kui hädasti vajalik. Sirgelda lehe lõppu allkirja ja torman uuesti lifti poole.

Niipea kui ukсед vestibüülis avanevad, jooksen väljapääsu poole nii kiiresti, kui mu kõrgetel kontstel võimalik, torman välja ja tõmban kopsudesse suure sõõmu New Yorgi õhku. Ostan sealt-samast kõrvalt letilt soolakringli ja vajun kõrvalmaja õues bistroolaua äärde istuma. Õngitsen käekoti taskust telefoni ja võtan lahti meie grupi eelmise vestluse.

Mina: Kell 7.00 Blueprintis.

Harley: Maailma parim paik tähistamiseks!

Mina: Pigem kaasa tundmiseks.

Nick: Kurat. Mis juhtus? Ja kas meil on tõesti tarvis Brooklynisse minna?

Mina: Õhtul räägin. Jah, Brooklynisse. Sinna, kus kõik kohad on igasuguseid vinguvaid finantsiste täis, ei saa ma täna õhtul minna.

Mina: Nicky, ära võta seda isiklikult.

Harley: 😊

Gemma: Persse, nüüd alles nägin. Mida kuradit, Sadie? Ja Nick, tuletan sulle lahkesti meelde, et pool meie töökast seltskonnast elab Brooklynis.

Nick: 😞

Ma ei hakka end vastamisega vaevama. Kugistan oma kringli alla ja suudan kuidagi koju sõita; liigun autopiloodil ja lähen otseteed lähimasse alkoholipoodi, niipea kui oma peatuses metroost välja tulen. Haaran kaks pudelit veini ja astun juba kassa juurde, siis aga keeran ringi ja võtan veel kolmanda ja neljandagi. Hangin korvi ja viskan sisse ka koti Cheetoseid ja supersuure paki M&M's-e.

Mu korter on poest kõigest kvartal edasi, aga kogu selle saagi kohale vedamine tekitab tunde, justkui oleks see palju kaugemal. Ronin oma mittemidagiütlevas telliskivimajas viis trepivahet üles, kangemat kraami ja rämpstoitu täis korduvkasutatav kandekott käib mul selja taga vastu jalga ning annab iga hoobiga hoogu mu peas ringi tormavatele negatiivsetele mõtetele.

Loomulikult lasid nad su lahti.

Kes peaks tahtma sind üldse tööle võtta?

Nii palju tööd sa kah ju ei tee.

Miks sa arvad, et sa teistest nii palju parem oled?

Teen trepimademel pausi, et hinge tõmmata, sulen silmad ja püüan seda häält oma peas tõrjuda.

Olen seal majas elanud juba peaaegu aasta; sellest ajast peale, kui ma kümne aasta eest New Yorki kolledžisse õppima tulin, on see olnud üks mu pikaajalisemaid elukohti. Siin elan esimest korda üksi – see on olnud üks mu elukohaga seotud tagasihoidlikke unistusi. Korter ise on ilmetu ja igav, midagi Instagrami-väärset siit päris kindlasti ei leia. Mul on köök ja vannituba ja uksega magamistuba; mitte kunagi varem ei ole minu päralt olnud nii palju pinda. Korterite peamine puudus on see, et õueruumi ei ole sugugi, isegi mitte tillukest rõdu – mina aga olen alati olnud tõsiselt pühendunud ja peaaegu liigagar rohenäpp.

Nii olen oma toad täitnud taimedega, mis ei vaja liialt palju päikesevalgust, ja iga nädal kulutan rohkem raha, kui tahaksin endale tunnistada, taluturult ostetud värsketele lilledele. Mu hing igatseb aga tagaäda või vähemalt siseõue. Ma kasvasin üles Lõuna-Californias, kus väljas oli piisavalt ruumi ja kus ma oma vanematekodu aias alati lohutust leidsin. See on üks neist asjadest, millest olen pärast idarannikule kolimist puudust tundnud.

„Nüüd ei saa sa endale kunagi mingit aiaga elamist lubada,“ pomisen endamisi, kui lõpuks higise ja hingetuna oma ukseni jõuan. Kui te arvate, et olen nüüd, kui aasta otsa iga päev neid treppe mööda ronin, paremas vormis, siis arvake pealegi.

Panen veinipudelid külmikusse ja rebin lahti nii Cheetosed kui ka M&M's-id ning haaran mõlemast kordamööda peotäite kaupakraami, soolane-magus ja juustune-šokolaadne vastikult segi. Lükkan kingad jalast, teen seelikuluku lahti ja vajun diivanile.

Tegelikult võiks asi olla kuradi palju hullem, kui New Yorgi elamistingimusi arvestada. Persse, ma olen tõesti kuradi palju kehvematel tingimustel elanud. Aga kui ma sellesse korterisse kolisin, terendas silmapiiril garanteeritud edutamine. Nii et kuigi see oli mu

rahakotile mõneti koormaks, arvasin ma, et see koorem on ajutine. Nüüd on nii, et isegi kui ma uue töökoha leian, pole mul aimugi, kuidas ma saan endale seda korterit lubada.

Viskan jalad diivanilauale ja mõtlen, et oleksin pidanud endale enne maha istumist klaasi veini valama. Põhimõtteliselt saab mu üürileping paari nädala pärast läbi. Ja kui ma tahan oma õppe-laenust enne pensionile jäämist vabaneda, peaksin põhimõtteliselt arvatavasti mujale kolima. Jälle. Aga juba mõte, et pean ka selles korteris asjad kokku pakkima ja need viis korrust allapoole topeltritta pargitud üürikaubikusse tassima, tekitab minus soovi kogu see suhkru ja sulatatud juustuga kraam, mille olen sisse ahminud, välja oksendada. Võtan telefoni ja laen uuesti alla toakaaslase leidmise äpi, mida olen varemgi kasutanud. Aga juba see, et pean oma vahepeal kasutamata kontole sisse logima, tekitab minus soovi end kerra tõmmata ja sellele diivanile lebama jäädagi.

„Persse. Tuleb lihtsalt leppida sellega, et ma olengi vaene.“ Hetkeks siiski peatun ja mõtlen, kas korterikaaslase soetamine võiks saada takistuseks mu jutuajamistele taimedega.

Mu telefon annab saabunud meilist piiksatahes märku ja ma teen selle automaatselt lahti, ehkki tean, et see piiks tähendab tõenäoliselt spämmi, mitte kiireloomulist kliendikirja. Sest kliente mul enam ei ole. Samuti ei ole mul tööalaseid meile.

„Ei!“ teatan oma kummipuule ja viskan telefoni diivani teise otsa. „Ma ei ole enam oma telefoniga ühte seotud.“ Aga kuna diivani teine ots tähendab, et see on nüüd minust vähem kui pool meetrit eemal, sirutan käe ja haaran ikkagi telefoni ning keeran oma meilide teavitused kinni. Viimased kuus aastat olen selle e-posti piiksatuse peale olnud valmis iga hetk püsti hüppama nagu 21. sajandi Pavlovi koer. Neid on saabunud kohtamiste ja sõpradega kokkusaamiste ajal ja lõputu hulk kordi siis, kui ma magan. Enam seda ei juhtu.

On neljapäeva õhtu. Mul on ees kena kolme päeva pikkune nädalavahetus, mil saan kurvastada, leinata ja halada. Esmaspäeval asun tegudele. Leian endale kiiresti uue ja ägeda töökoha.

„Ja nüüd,“ ütlen oma tillukesele taimi täis toale, „jooome ennast täis!“

Teine peatükk

Kui ma kaks tundi hiljem Lyftist välja astun, on Blueprint rahvast pungil täis. Kas ma oleksin pidanud metrooga tulema? Jah. Kas ma maksin just praegu häbematult palju raha, et pool tundi kokku hoida? Jah. Ja kas see oli seda väärt, et ma ei pidanud neil potentsiaalsetest tapariistadest kontstel kümme kvartalit maha kõmpima? Perse, absoluutselt kindlasti jah.

Harley ootab mind maja ees ja näeb välja nii, nagu ta oleks otse kontorist tulnud. Tal on seljas liiga pikk must pliiatsseelik, sellega sobiv bleiser ja valge triiksärk ning jalas mustad baleriinad. Otsekohe, kui ma nähtavale ilmun, ajab ta käed laiali ja haarab mu kaissu, ning ehkki ma olen oma kõrgetel kontstel temast tublisti pikem, on see parim kaisutus, mis mulle pikka aega osaks on saanud.

„Räägi mulle midagi head, näiteks et sa täna mõnele kuradi juristile korralikult jalaga tagumikku andsid.“ Vingerdan end tema kaisutusest välja, enne kui asi piinlikuks muutub, ja pilgutan kiiresti silmi, et tõrjuda pisaraid, mis mul ta ilmselge lahkuse peale silmi võiksid tõusta.

„Kahjuks, kullake, polnud täna muud kui paberitöö.“ Ta naeratab mulle kurvalt ja ma tunnen, kuidas mul hakkavad silmad uuesti pilkuma.

Harley naeratus haarab üleni kaasa ta suured pruunid silmad, näidates, et talle lähevad asjad tööpoolest korda. Ta näeb rabavalt suurepärase välja – tal on laitmatu tume nahk ja kõrged põsesarnad –, aga peale selle on ta kaugelt kõige osavõtlikum ja kaastundlikum inimene, keda ma olen kunagi kohanud, ning mul ei

ole vähimatki aimu, miks ta on valmis minusugusega sõbrustama. Ametilt on ta riigi poolt määratud kaitsja – selle töö valis ta endale teadlikult, et aidata neid, kes ei saa endale õigusabi lubada, ehkki sai pakkumisi kõigilt parimatelt õigusbüroodelt – ja see töö läheb kokku tema suurema eluplaaniga, erinevalt sellest elitaarsest lampkastist, milles mina töötan. Või õigemini töötasin.

Ta lükkab kõik oma pikad mustad patsid üle öla. „Kas sa oled valmis sellest praegu rääkima?“

Hammustan huulde ja raputan pead. „Ma arvan, et ma suudan sellest rääkida ainult ühe korra. Pealegi paistab, et me peaksime proovima endale kohad ära võtta. Tundub, et me võime saada kõvasti oodata.“

Ta sirutab käe, et talle käevangu võtaksin. „Ma panin meile kohad kinni.“

Kummardun, et saaksin pea talle õlale panna. „Muidugi.“

Harley juhatab meid baari ja baarmen viib meid tahapoole siseõue. Võtame teineteise vastas istet ja ma haaran otsekohe joogikaardi. Aprilliõhtu on juba parasjagu jahe, nii et ma pean kas kohe jooma hakkama või jaki selga panema, aga õigupoolest ei taha ma oma kenade rõivaste mõju kahandada: olen jalga pannud kaitsevärvi sõjaväepüksid, mis liubuvad sääarterele, ent on puusade ümber laiad, ja selga musta maika, ning kaunistanud kõike suure hulga kullast ehetega.

Seega tulevad kõigepealt joogid. Tellin kaks eri kokteili, Harley laseb endale tuua mulliga vee.

Saadan tema poole hävitava pilgu.

„Ma pean homme tööl olema. Õigusemõistmine ei sünni isenesest.“ Ta kehitab vabandavalt õlgu. „Ma olen kindel, et Nick on rõõmuga valmis ennast koos sinuga pildituks tõmbama.“

„Kus hundist räägid ...“ Kergitan Harley poole mõistaandvalt kulmu ja tõstan käe, et Nickile lehvitada.

Nicki on õnnistatud kõigea, mis mulle tavaliselt meeste juures meeldib: ta on pikk ja tugev, tal on pehmed pruunid juuksed, ta on pärit rikkast perekonnast ja tal on hunnitu naeratus. Oma spreipäevituse ja kogu muu värgiga näeb ta üleni välja nagu Abercrombie

2005. aasta reklaam. Kahjuks on ta pealegi kõige toredam inimene, keda ma olen kunagi kohanud, ja see tõmbab mu mistahes võimalikele seksuaalsetele võbinatele otsekohe kriipsu peale. Õnneks ei paistnud tema lahke ja südamlük siseilm otsekohe välja, kui me Columbias koos esimesel kursusel õppisime, muidu ei oleks ma talle kunagi ettepanekut teinud. Kui ta siis viisakalt küsis, kas ta võiks mind enne pisut paremini tundma õppida, sain aru, et ühist tulevikku ei ole meile ette nähtud, ning kohe sai temast üks mu parimaid sõpru ja suurepärase täiendus triole, mille meie toakaaslastena Harley ja Gemiga moodustasime.

„Kuidas kahel mu kolmest lemmiktütärlapsest siis läheb?“ Ta kummardub ja suudleb meid mõlemat põsele, enne kui Harley kõrval istet võtab.

„Aitäh, et vaevusid kogu selle maa Brooklynisse maha marssima, Nicky.“ Ta vihkab seda hüüdnime, mistap ma loomulikult teda alati just nii nimetangi. „Mul oli lihtsalt vaja pääseda kõigest, mis mingilgi moel tööga seostub.“ Selle hulka kuulub ka mu korter otse keset rahandusgurude linnaosa.

„Kükitasin just tund aega viimse piirini tuubil täis metroos, kui oleksin võinud kodus ühe õlle võtta ja pesapalli vaadata, tänan väga.“ Ta annab kelnerile märku ning tellib viisakalt ühe õlle ja kolm eri eelrooga. Ta ei küsi meilt, mida me tahame, sest ta nagunii juba teab, mida telliksime.

„Oh jumal, ma võin vanduda, et pole hullemat asja kui teismelised!“ Gemma kuulutab seda juba teisel pool siseõue, kui endale läbi rahvahulga meie laua poole teed teeb. „No tõsiselt, kui palju seda kooliaastat veel järele on jäänud? Igatahes ma olen valmis mõne neist hormoonide käes vaevlevatest sitapeadest mõrvama.“ Terve päeva peab Gemma koolis oma pöörast suuvärki hoolega kontrollima ja sellepärast kipub ta vanduma nagu New Jersey koduperenaine,¹ niipea kui neist tundlikest elteismelistest priiks saab. Ta potsatab mu kõrvale toolile ja lajatab pea vastu lauda, nii et säravad sirged mustad juuksed ta näo ümber kardina moodustavad. Pisike korea-ameerika segapäritolu ja põrgulikult häbematu

1 Viide USA tõsielusarjale „Real Housewives of Jersey“. – Tlk.

olekuga Gemma ei ole kunagi peljanud oma tundeid välja näidata. Kui mina ükskord suureks saan, tahan põhimõtteliselt olla nagu tema.

Harley sirutab käe üle laua ja silitab tal rahustavalt pead. „Mõni nädal veel, Gem. Küll sa hakkama saad.“

Kui Harley käe tagasi tõmbab, et lonks vett rüübata, puutub ta vastu Nicky tugevat biitsepsit. Ta hammustab huulde ja pöörab pea kõrvale, Nick aga nihutab oma käsivarre mitte eriti peene-tundeliselt talle veelgi lähemale.

No mida! Oleks aeg, et need kaks juba asja kallale asuksid. Aga nad on mõlemad liiga kuradi kenad, et sellega lihtsalt ühele poole saada ja siis oma eluga edasi minna. Viimaks võib kõigest sellest tulla veel mingi vastik lõputa armulugu, kus mina pean ehk tagatipuks mingis roosas halvasti istuvas pruutneitsikleidis üles astuma.

Hm. Kui ma nüüd Nicky vastu kenam olen, siis võib-olla on ta nõus mind endale naissoost peiupoisiks võtma. Ülikonnas näeksin ma kindlasti hea välja.

„Olgu. Igatahes nüüd on kooli pärast kurtmisega lõpp, madam Kwan. Tuleme nüüd tagasi minu juurde.“ Sikutan Gemmat käisest, kuni ta end sirgu ajab. Siis ulatan talle oma teise kokteili. Sõprade jaoks pole mul kunagi millestki kahju.

Nick rüütab oma õllest korraliku lonksu. „Lase tulla, Sade.“

Ma ei suuda neist kellelegi otsa vaadata ja suunan seeasemel pilgu pisikesele kaunistusele laua keskel – madalasse klaasnõusse istutatud sukulendile. „Ma ei saanud seda töökohta. Bill andis selle oma uuele väimehele.“ Oeh! Kui see juba varem oli valus, siis nende sõnade valjusti kuuldavale toomine tundub lihtsalt nagu äkiline hoop kõhtu.

Nad tõmbavad kõik korraga hinge.

Nick võtab ennast esimesena kokku. „Mida kuradit, Sadie.“ Ta kummardab üle laua ja pigistab mu kätt. „Mul on nii kahju. See on ikka üks paras jama.“

„Kas Bill ütles midagi?“ tahab Harley teada. „Kas ta seletas seda kuidagi?“

Gemma paneb mulle käe õlgade ümber. „Mis muud seletust saab siin olla, kui et see on selge onupojapoliitika ja puhas patriarhaat?“

Naaldun sekundiks tema najale, ent ajan end siis sirgu. „Ja see ei ole veel kõik.“ Rүүpan kokteili. „Koosolekul läksin ma täitsa endast välja ja ütlesin neile seal igasuguseid asju näkku ja siis ta vallandas mind.“

Nende suud vajuvad täpselt ühel ajal lahti.

Gemma kogub end esimesena. „Milline ilge sitapea.“

„Kõige hullem on see, et siiamaani ei olnud ta mingi sitapea. Ta võttis mu otse pärast kolledži lõpetamist tööle. Ta on mind alati toetanud. Ta ei ole mulle mitte kunagi ligi ajanud.“

Nick põrnitseb oma õlleklaasi. „Ta ei ole sitapea, sest ta ei ole kunagi sulle ligi ajanud? Kas latt on tõesti nii madalal?“

„Jah,“ vastame kolmekesi kooris.

Kelner toob kohale käsivarre peale laotud taldrikud eelroogadega ja säästab Nicki vajadusest pidada loengut inimsoo pahelisusest. Ta asetab need kõik keset lauda ja me asume kohe asja kallale ning kostitame end hoolega. Tellin veel ühe joogi, sest kõik see toit nullib ära selle pisikese sumina, mille olin suutnud endale esimese kokteiliga kodus joodud veini järel tekitada, aga seda ei saa ma ju absoluutselt lubada.

„Ja mida sa nüüd pihta hakkad?“ Harley ulatab mulle väikse, praetud kanaga saia, nagu ta teaks, et mul läheb vaja süsivesikuid, et neutraliseerida kogu alkohol, mida nüüd manustada kavatsen.

Topin pool saia korraga suhu, et ta küsimusele vastamist vältida. Alates sellest, kui Bill oma otsuse teatavaks tegi, olen sedasama ka iseendalt küsinud. Viimaks neelatan ja kehitan õlgu, nagu kogu see lugu ei olekski kõige hirmsam asi, mis on minuga sellest ajast peale, kui ma kodust välja kolisin ja kolledžisse läksin, juhtunud. „Mul on üht-teist kõrvale pandud ning selle raha ja krediitkaartidega tulen paar kuud toime, kuni ma uut töökohta otsin.“ Võlgadest vabaks saamise asemel langen nüüd aina sügavamasse auku.

Gemma põrutab rusikaga lauale, nii et noad-kahvlid hüppavad ja klaasid klirisevad. „Kuradi kurat. Tõsiselt, Sadie. Kuradi kurat.“

Mõtlet, kui palju tunde sa neile inimestele endast andsid. Just *andsid*, sest pagana päralt, mitte kõige selle eest nad sulle ju ei maksnud. Mitte sinnapoolegi. Mõtlet, kui palju kohtamisi sa tagasi lükkasid ja puhkusi ära jätsid, käisid haigena tööl ega maganud piisavalt, ja mismoodi nad sind nüüd kohtlevad?“

„Ma tean, Gem. Usu mind, ma tean. Aga ta võttis mu tööle. Mida ma saan muud teha, kui leida uue töökoha ja alustada redeli alumiselt pulgalt uues firmas.“ Tõstan klaasi tervituseks Nicki poole. „Kus ülemus mulle arvatavasti ligi ajama hakkab.“

„Võib-olla peaksime selle terviseks jooma?“ Nick kõlksatab oma klaasiga ettevaatlikult minu oma vastu.

„Ma olen kindel, et oma suurepärase CVga saad sa tohutu hulga pakkumisi.“ Ikka on Harley see, kes oma optimisti mainet õigustab.

Kallan kurku ka teise poole kokteilist ja tõstan käe nagu Gemma õpilased, et järgmine tellida. „Nojah, võib-olla küll. Ma ei tea. Ma keerasin oma meilid nädalavahetuseks kinni. Järgmised kolm päeva seedin asja ja vaatan, kuidas see kõik mulle tundub.“

„Ma kujutan ette, et homme ei tunne sa muud, kui et süda on paha. Väga paha.“ Nick lükkab minu poole klaasi vett.

„See mu eesmärk ongi.“ Veeta päev kummargil vetsupoti kohal tundub praegu igatahes parem kui see, et muudkui omaette mõttes kedrata, kuidas ma asjad ikka korralikult kihva keerasin, et kõik üldse niikaugele jõudis. Harley võtab klaasi vett ja hoiab seda minu ees, nagu oleksin ma mõni jõmpsikas; ta ei liiguta seda enne, kui ma silmi pööritades vett joon. „Tead sa, need kolm päeva vabaks võtta võib tegelikult olla päris korralik esimene samm. Võib-olla peaks sul järgmiseks olema niisugune töökoht, mis sind õiglaselt kohtleb ja maksab sulle ikkagi kogu töö eest, mida sa seal teed.“

„Kõik need ületunnid oli mu enda valik.“ Koos alkoholisisalduse suurenemisega veres tõusevad mul tänu sellele üldiselt populaarsele teemale kuklakarvad enesekaitseks turri. Mu sõbrad on alailma mu kallal võtnud, et ma peaksin vähem töötama ja rohkem elama. Rohkem kohtamas käima, rohkem reisima, rohkem magama. Ja nii edasi, ja nii edasi. Mina ei ole kunagi olnud see, kes suudab tööst

ära öelda, sest ma arvasin, et siis jätaaksin ka hüvasti võimalusega edutatud saada. Aga selle edutamiseni ma ikkagi ei jõudnud, ehkki ma kunagi ühestki ülesandest ei keeldunud.

Nüüd, kui ta selle kõne alla võtab, ei tule mul meeldegi, millal ma viimati puhkust võtsin või päriselt kohtamas käisin. Mina olen alati kuulunud nende tüdrukute – või naiste – hulka, kes baarist mingi kuuma kuti kaasa korjab ja üheks ööks endale koju viib.

Kõik nad kolmekesi vaatavad üksteisele otsa. Harley keerab pea Nicki poole.

„Sinu valik oli see sellepärast, et sulle anti mõista, et selle eest ootab sind edutamine, Sadie. See ei lähe päris sinu valikuna arvesse.“ Nii annab teada Nick, kes töötab ka ise rahanduses ja paistab teadvat, kuidas need asjad käivad.

Teen juba suu lahti, et vaidlust jätkata, aga Harley tõstab käe ja peatab mind. „Me ei pea sellest praegu rääkima. Täna öhtul me tähistame seda, et sa nii äge inimene oled, ükskõik kas sinu idioodist ülemus saab sellest aru või mitte.“

Gemma kergitab laua keskel klaasi. „Me võime sinu kohta, Sadie Jane, nii mõndagi öelda, aga ühes on ju kõik sama meelt: sa oled üks kuradima äge eit.“

Nick lööb temaga klaasi kokku. „Mina ei hakka sind eideks hüüdma, isegi kui see on hellitusnimena mõeldud, aga sa tead, et minu meelest oled sa suurepärase inimene.“

Harley paneb kolmiku kokku. „Sa oled meile kallis.“

Tõstan tõrksalt klaasi ja löön nendega kokku. „Palun kas ma võin ennast nüüd täis juua?“

Kaks tundi hiljem heidan käe ümber Gemma õlgade, kui me mööda Brooklyni tänavaid lonkides karaokebaari otsime. Kui stereotüüpseks võivad need asjad meil ikkagi minna? Jood ennast täis ja lähed karaoiket laulma.

Aga mis siis, nüüd läheme igatahes karaoket laulma.

Harley suutis end meiega tähistamise jätkamisest välja vingerdada, kallistas meid ja sõitis Lyftiga koju. Ma olen üheksakümmend üheksa protsenti kindel, et ka Nick oleks tahtnud, et me juba laiali läheksime, aga ta teab väga hästi, et purjus Gemmat ja Sadiet ei saa omapäi jätta. Nüüd ta siis kõnnib meil kannul, piisavalt lähedal, et vahele astuda, kui kumbki meist peaks tiheda liiklusega tänaval auto ette jääma, aga piisavalt kaugel, et võiks teha näo, nagu ta meid ei tunneks.

„Ma ei pea homme tööle minema!“ kisendan täiest kõrist, tõmmates endale vaeste vastutulijate lõbustatud pilke.

„Teismelised sakivad täiega!“ teatab Gemma kogu maailmale, nagu me seda juba ei teaks.

Sel hetkel jõuab Nick meile järele, haarab mul käest ja tõmbab meid järgmisse urkasse, mis nähtavale ilmub. Urgas on see küll, aga ikkagi Park Slope'i urgas ja seega täiega hipsterite koht. „Gem, võib-olla sa nüüd rahuned maha ja ei karju, kui väga sa oma tööd vihkad – just siin, kus sa ise õpetaja oled.“

„Aga teismelised sakivad.“ Pooleks sekundiks ajab ta alahuule õieli, enne kui otsema teed baari sisse astub.

Nick ohkab. „Mulle ei maksta selle jama eest piisavalt.“

Torkan käe talle käevangu ja toetan pea ta õlale, et teda lohutada. Ja end püsti hoida. „Ma tean, et ma seda piisavalt sageli ei ütle, Nicky, aga sina oled parimatest parim. Kui sa mõnikord natuke vastikult käituksid, meeldiks sa mulle võib-olla veel rohkemgi. Aga tegelikult oleks see halb, sest siis ma tahaksin sinuga vist voodisse minna ja ma ei arva, et ma võiksin sinuga voodisse minna. Mitte et sa ei oleks pandav, sest seda sa oled ikka täiega. Aga asi on selles, et ma olen ju su sõber, eks ole?“

Nick naeratab mulle kohmetult ja annab mulle pealae peale musi. „Mulle meeldib kah sinu sõber olla. Enamasti.“

Me läheme Gemma juurde, kes on meile napsid tellinud; kallame need kurku ja tellime otsekohe uued.

Ma olen üsna kindel, et nägin, kuidas Nick baarmenile täiesti

salamisi märku andis, et tema napsiklaasi tuleks valada vesi, mitte tekiila, aga ausalt, kellel on aega selle peale mõelda, kui tuleb hoopis juua.

Napsid kurku kallatud, tellime kokteilid ja leiame endale kõige tagumises nurgas kõrge laua.

„Üks asi, mis veel mu täiega raevu ajab,“ alustab Gemma, nagu me oleksime selle teemaga juba alustanud – aga minu arvates ei ole – „on see, et sa oleksid ju nii palju saanud kohtamas käia. Nii palju, Sadie. Ja kui palju sa oled kohtamas käinud?“

Tõstan käe, nii et mu sõrmedest moodustub number null, ja tõstan selle oma silma ette, justkui oleks see teleskoop. „Minu elus on olnud null kohtamas käimist. Nikkumist on olnud küllaga. Kohtamas käimisi on olnud null.“

Nick tõmbab natuke õlut kurku, aga targa mehena hoidub ta kommenteerimast.

„Sa peaksid kohtamas käima! Kas sa oled ennast üldse vaadanud?“ Gemma teeb minu suunas jõulise žesti, suutes seejuures vaevu hoiduda baaripukilt alla lendamast.

Viipan teda sõrmega enda poole ja tõmban ta lähemale, et saaksin talle kõrva „sosistada“. „Sina peaksid kah kohtamas käima, sest ma olen sind hoolega vaadanud ja sa oled kuradi kuum tüdruk, kas tead.“

Ta tõmbub minust õige veidi eemale ja tal on pisarad silmis. „Kas sa arvad tõesti nii?“

„Ei. Jah. No mida sa ise arvad!“

Nick naerab. „Sa oled nii California moodi, kui sa purjus oled.“

Lajatan talle vastu õlga. Mõnes mõttes jah. Löök läheb tema käsi-varrest mööda, aga mu kavatsus on selge. „Ole vait, Nick.“ Hüppan baaripukilt alla. „Tellige mulle veel üks jook, te vanad tõprad. Ma lähen vetsu!“

Juba enne, kui lauast jõuan lahkuda, tellib Gemma jooke juurde, ja just sellepärast ta mulle nii väga meeldibki. Komberdan baarileti juurde, lähen tualetti ja ühinen kõigi endasuguste ühtviisi purjus naistega, kes ootavad, et mõni kamber vabaneks.

„Ägedad kingad,“ ütleb üks neist mulle.

„Oh jumal, aitäh!“ purskan vaimustusega vastu. „Sinul on absoluutselt viimase peal juuksed. Ausalt, ma ei tea, mida ma annaks, et minul niisugused oleks!“

„Kuule, sina ise oled nagu elusuurus Barbie, kui Barbie ei oleks tegelikult plastikust ja oleks üllilahe ja feminist.“

Asetan endale käe südamele. „See on sõna tõsisel mõttes kõige kenam asi, mida keegi on mulle kunagi öelnud.“

On kuulda, kuidas keegi vett tõmbab, siis avaneb üks ustest ja mu uus sõber läheb sisse. Keegi naine, kes kraanikausi ees käsi peseb, püüab peeglis mu pilgu. „Kuule, su kutt on ikka super kuum.“

„Ta ei ole minu kutt, nii et võid vabalt võtta.“

Ta raputab kätelt liigse vee ja haarab paberrätiku. „Su sõbrannal pole kah viga.“

„Tema pole kah minu oma, nii et palun, ole lahke.“ Jumal küll, kui mu sõbrad vaid teaksid, kuidas ma neid siin kupeldan, endal jalad pissihäda pärast ristis.

„Kas talle tüdrukud meeldivad?“

„Talle meeldivad kõik.“ Pilgutan talle silma, enda arvates küll väga kergelt.

Ta tõstab pöidlad püsti ja läheb välja ning lõpuks vabaneb veel üks kamber. Torman sisse ja lukustan ukse.

Tunnen, kuidas mu keha kergemaks saab, ja lasen seda õndsat tunnet nautides õhtu parimad hetked silme eest läbi. Kuidas mu töö jättis mu seltsielust, kohtingutest, romantikast ja koduperenaise elust ilma. Kuidas ma oleksin abielus ja mul oleksid lapsed, kui mul seda tottrat tööd ei oleks olnud.

Ei noh ... Seda ma nüüd kindlasti ei taha.

Aga tõsiselt, mu sõpradel on õigus. Oma karjääri heaks olen ma paljustki loobunud. Ja mille nimel? Et mu ränga vaevaga ära teenitud uus amet antaks mingile Chadile? Persse.

Nagu alati, käib purjus peaga kaasas selguse saabumine.

Tõmban vett, pesen käed, teen järjekorras ootavatele uutele tüdrukutele ohtrasti komplimente ja asutan meie laua juurde tagasi

minema. Jään pimedavõitu koridori lõpus seisma ja tunnen, kuidas mu nägu naerule tõmbub, kui näen, et nii Nick kui ka Gemma lobisevad paari superkuuma tsikiga, ehkki Nick hoiab blondiiniga, kes teda andunult vahib, parajat vahemaad. Tüdruk, keda vetsus kohtasin, jätab hetkeks Gemmaga flirtimise katki ja viipab mulle, kui mind näeb.

Teen laua ümber ringi, et äsja tekkinud õnnelikke paare mitte lahutada, ja lähen baarileti juurde. Võtan veel ühe napsi ja tõmban siis püksitaskust telefoni, tänulik näotuvastuse eest, sest ma pole kindel, et saaksin praegu salasõna sisestamisega hakkama. Võtan lahti kohtinguäpi, mida ma pole kuude kaupa avanud. Ekraanile ilmub mu viimase sisselõigimise aegne kutt. Appi!

„No nii, Sadie. Võtame selle asja siis ette. Nüüd tuleb üks kuradima kohting!“ See kutt, kes mu kõrval istub, arvab kindlasti, et ma olen kas pilves või peast põrunud, aga ma olen liiga purjus, et see mulle korda läheks.

Leian nupu, mis viib kohalike vallaliste juurde. Lagedale tuleb hulk uduseid pilte, mille pean kõik läbi vaatama. Ausalt, ma pole kindel, kas pildid ise on udused või on uduseks jäänud mu silmanägemine, aga vahet pole. Vajutan paari tüübi pildi peale, kes liiga mannetud välja ei näe, ja olen enda üle kaunis uhke, et olen vähemalt need paar sammugi teinud.

Pärast veel paari suvalist liigutust saabub mu telefoni surinal märguanne.

Keegi on minuga kontakti võtnud! Mis mõttes, juba esimesel katsel! Nojah, tegelikult oli neid katseid kokku umbes kakskümmend, aga ta valis minu!

Äpp tahab, et ma mingi valiku teeksin, ilmselt soovib see kutt juba kokku saada. Heidan juuksed üle õla, sest no vaadake, see ei olnudki ju nii raske. Kissitan silmi, kuni loen välja sõna „kohv“. Selge. Kohvikusse. Väga hea. Vajutan ruudule ja valin siis laupäeva kell kaks. Keset päeva ei ole erilisi ootusi. Võtame rahulikult.

Äh! Ma ei saa aru, millest nad kõik räägivad. New Yorgis kohtamas käimine on käkitegu!

Mu ekraanile ilmub sõna „kinnitatud“ ja ma lasen kuuldavale rõõmuhõike. Haaran veel ühe joogi ja lähen meie laua juurde, telefoni võidukalt pea kohal hoides. „Sõbrad! Ma lähen kohtama!“

Nick, Gemma ja meie uued sõbrad huilgavad rõõmust, nagu oleksin ma äsja Oscari võitnud.

Sellest, mis edasi tuleb, ma eriti midagi ei mäleta.

Reede saabub oksehoogudega pikitud hägus. Tänu mu suurepäras-tele sõpradele ilmuvad kella üheks pärastlõunal mu ukse taha tass kohvi ja rasvast nõrguv võileib muna ja peekoniga; enam-vähem samaks ajaks suudan end ka vannitoa põrandalt kokku korjata.

Võtan saabunud kraami kutilt, kes kogu asja juures minu arvates liiga ennasttäis välja näeb, vastu; panen endale kõrva taha, et tuleb Nickile ja Harleyle aitäh öelda, kui peaksin suutma oma pilgu ükskord jälle ekraanile koondada. Tõsijutt, ma pole niisuguseid sõpru ära teeninud.

Ehkki aprill on käes ja ilm ei ole enam eriti külm, tõmban end diivanil oma pehme lemmikteki all kerra ja haukan võileivast aegamisi paar ampsu, igaks juhuks kontrollides, et see mul ikka kõhus püsib, enne kui ülejäänud alla kugistan. „Ma olen selle jama jaoks liiga vana,“ teatan oma filodendronile, kel ei ole mind aga millegagi lohutada.

Oma toalille ükskõikse pilgu all, kõht täis ja teki all mugav, tunnen lõpuks, kuidas kurbus minus võimust võtab. Mitte lihtsalt pettumus ega viha, vaid puhas ja rikkumata kurbus. Kindlasti olen ma end ennegi väärtusetuna tundnud – tunne, et ma ootustele ei vasta, oli minuga lapsepõlves alati kaasas –, aga vallandamine tuli siiski täiesti ootamatult. Mul ei olnud aega end tunnete tulvaks emotsionaalselt ette valmistada. Nüüd uhab kõik see minust üle nagu korralik tsunami.

Ülejäänud päeva veedan diivanil ja rüüpan vett, ainsateks kaaslasteks soolaküpsised, Netflix ja pakk pabertaskurätte, millega

pisaraid ohjeldada püüan. Umbes kell kaheksa õhtul suudan end diivanilt püsti vedada ja duši alla minna. Kui ma sealt auru käest välja astun ja pidžaamasse poen, tunnen end peaaegu nagu päris elus inimene.

Olen juba magama jäämas, kui mu telefonis piiksatab märgu-
anne: homme kell kaks kohvikus. Gran Caffè de Martini.

Ma ei tea, kas peaksin olema enda üle eriti uhke, et ikka meelde-
tuletuse panin, või eriti vihane, et üldse kohtama lubasin minna. Ma
arvan, et natuke mõlemat. Pean endamisi aru, kas mitte ära öelda;
olen üsna kindel, et fraas „Kui ma selle kohtingu kokku leppisin,
olin täis nagu siga“ kõlaks nagu kaunis põhjendatud vabandus. Aga
selge see, et viimasest korrast on liiga palju aega möödunud ja asi on
juba paika pandud. Kui sellest midagi muud ei tule, siis vähemalt ei
lase see mul terve päev omaette halada. „Võta ennast kokku, Sadie.
Üks kohting sind veel ei tapa.“

Võib-olla hakkavad asjad mul tõesti käest ära minema, aga olen
üsna kindel, et näen silmanurgast, kuidas draakonipuu mulle
nurgas nõusolevalt noogutab.